9de JAARGANG CURAÇAO DEN 25n. JUNI 1892 N° 443

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50. voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.
UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA :
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIJS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel, fl 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.

De derde in den Bond.

De eerste zittng na de opening der Italiaansche Kamer kenmerkte zich door hevig rumoer. Onder de aangekondigde interpellatiës was er één die de levendigste belangstelling trok. Het was namelijk die van den heer Cavallotti over een opzienbarend artikel in de *Hamburger Nachrichten*. een artikel dat algemeen gehouden wordt door Bismarck ingegeven te zijn.

De toetreding besprekende van Italië tot het Drievoudig Verbond verklaarden de *Hamburger Nachrichten* gesteund door de *Algemeine Zeitung* van Munchen, een ander lijforgaan van Bismarck, zonder verhelen deze twee zaken : Vooreerst, dat, bij het opnemen van Italië in den Bond, volgens het idee van prins Bismarck er geen spraak van was een daadwerkelijke hulp van Italië te bekomen, maar om eenvoudig de grenzen van Oostenrijk te beveiligen terwijl men Italië daarvoor de onschendbaarste neutraliteit verzekerde ; ten tweede dat die politiek daarna overdreven, vervalscht en van haar doel is afgeleid door de versterking van Italië's legermacht, zooal niet opgelegd of aangeraden ten minste toegestaan en begunstigd.

Men zou moeielijk een meer beleedigende en verachtende taal tot Italië kunnen voeren. Hier wordt doodeenvoudig verklaard dat het van nul en geener waarde is. In het Verbond der drie Mogendheden wordt het de vernederende rol opgelegd van een deelhebber met wien men geen rekening heeft te houden. En dit oordeel heeft te meer kracht omdat het uitgaat van den ontwerper van het Drievoudig Verbond den ex-Rijkskanselier zelven.

Toch, meent de *Moniteur de Rome*, zal deze aanval op het toetreden van Italië tot het Verbond met Duitschland haar doel niet bereiken : het is zelfs waarschijnlijk dat zij een tegenovergestelden uitslag teweegbrengt. Hoemeer men Italië van den Bond zal pogen los te maken te sterker zal het zich aan die machten vasthechten. Dat is der eigenliefde van Italië ingeboren. Zij die nu dat land besturen, zullen zich nooit laten overtuigen dat zij het ten gronde richten, en hoe sterker men hun in het verschiet den ondergang voorspiegelt met te meer drift zullen zij zich voortspoeden op den weg der militaire uitgaven en der bewapening. Zij zijn als die kooplieden, welke verdacht worden met hun zaken slecht te staan, en die, om dat gerucht te logenstraffen, nog meer weelde ten toon spreiden en nog grooter uitgaven doen dan te voren.

Deze staat van zaken is voorzeker hoogst zorgwekkend voor de ware belangen van Italië, maar men behoeft de dingen slechts van wat naderbij te bezien om zich te overtuigen dat die toestand bestaat. De laatste crisis levert overigens hiervoor een beslissend bewijs.

Het ministerie Rudini viel over het vraagstuk der bewapening en der nieuwe belastingen. Nu zou het gezond verstand geëischt hebben dat dit vervangen werd door een Kabinet hetwelk vast besloten was met kracht een program van bezuiniging te volgen en de militaire uitgaven zonder genade te besnoeien. Het tegendeel is gebeurd : het ministerie Rudini is opgevolgd door een Kabinet dat veel beslister voorstander is van het Drievoudig Verbond en der bewapening.

De rede van dit verschijnsel ligt voor de hand : zij ligt hierin dat de drijfveer van Italië's politiek bovenal een overprikkelde nationale eigenliefde is, een opgewonden en ziekelijk patriotisme, dat slechts ijdelen roem najaagt. Men heeft gemeend. dat de heer Crispi alleen door die ziekte was aangetast ; integendeel. het is een algemeene kwaal waaraan het tegenwoordig ministerie ook wel sterven zal.

Daar wordt veel gesproken over de vraag, of er in het tractaat van het Drievoudig Verbond hier of daar niet een clausule staat, die Italië in zijn bewapening een zekeren grens stelt. Dit is een onderzoek van geen belang. Indien Italië ten gronde gaat om zijn uitgaven voor zijn leger dan zal dit niet zijn door het gehoorzaamheid aan eenige beperking van de verbonden Mogendheden, maar alleen door nationale ijdelheid, door de begeerte om op den voorgrond te treden, door de zucht om groot te doen. Indien Kalnoky en Caprivi morgen aan Italië toestonden, haar bewapening naar zijn eigen zin te beperken en te verminderen, men kan verzekerd zijn dat het italiaansche gouvernement er niet naar zou hooren en geen stuiver minder op het budget van Oorlog zou uittrekken. Italië vreest niets zoo zeer dan de meening dat het niet rijk genoeg is, en zijn eenigste verlangen, zijn hoogste begeerte is, rijk en krachtig te schijnen, terwijl het ligt te zieltogen, in een ellende waarvoor geen naam bestaat.

Dit mag men een verfoeilijke dwaasheid noemen, het is een dwaasheid die maar al te werkelijk bestaat. Hoemeer zij, die het land regeeren op de noodlottige gevolgen van hun politiek gewezen worden, hoe wanhopiger zij die vasthouden en doorzetten. Wat zullen zij vinden aan het einden der baan waarop zij voortjagen ? Men behoeft geen profeet te zijn wanneer men vreest, dat het Drievoudig Verbond, na het land op financieel gebied ten gronde gericht te hebben, ook weldra op politiek gebied de tegenwoordige Regeering vernietigen zal. Het geslacht dat voorbij is gegaan heeft Italië gesticht, het tegenwoordige zal het slechts omver kunnen werpen.

Uit het leven van Moltke.

Deze veldmarschalk was tot het eind zijns levens een liefhebber van vroeg opstaan. Zoodra hij 's morgens na een vasten en gezonden slaap (welken hij tot in zijne laatste levensjaren genoot) ontwaakte, stond hij op en kleedde zich. Nooit maakte hij daarbij gebruik van de hulp zijner bedienden ; hij had er trouwens een eigenaardigen afkeer van de diensten van andere menschen voor zich in beslag te nemen. Aan zijn toilet besteedde hij weinig zorg. Hij bezat nooit meer dan twee costumes en droeg zijne kleeren, totdat ze geheel versleten waren. In 1891 beroemde hij er zich op nog den paletot te bezitten, welken hij in 1853 droeg, toen hij den toenmaligen kroonprins naar Engeland vergezelde. Ook vergat hij niet daarbij te doen opmerken, dat dit kleedingstuk met zijde was gevoerd, een weelde, die hij zich later nooit weer veroorloofde.

Wanneer hij te Creisau, waar hij zijn buitenplaats had, vertoefde, of op reis was, droeg hij altijd burgerkleeren. Ging hij voor eenige dagen bij bloedverwanten of kennissen logeeren, dan nam hij nooit bagage mee van kleederen, en bij langere reizen bevatte een klein koffertje slechts het onontbeerlijkste.

Geen dag ging voorbij, zonder dat hij urenlang in de buitenlucht doorbracht ; noch regen noch storm kon hem bewegen van deze gewoonte af te zien. Dikwerf vergat hij bij het slechtste weder zijn mantel, en van overschoenen of paraplu bediende hij zich nimmer. Ook was hij zeer gehard tegen honger en dorst. Ik heb mij in mijn jeugd zoozeer aan honger gewend" zeide hij, „dat ik hem nu niet meer bemerk." Matig in al zijne levensgewoonten, was hij ook matig in eten en drinken. Dikwerf dreef hij deze matigheid zelfs te ver en gebruikte hij zóó weinig voedsel, dat zijne nicht, mevrouw v. Moltke, die van 1882 af tot zijn dood zijne huishouding bestuurde, al hare overredingskracht noodig had, om hem te bewegen zich van het noodigste te voorzien.

Hij was een groote kindervriend en de vier kinderen van zijn neef waren zijne lievelingen. Urenlang

---

FEUILLETON.

E gefe di Amakozenan

E ISLA

Continuación di Capítulo V

Conclusión

Atento, Flebboe a habrí orea ta scuchá, ma van der Bilt a continuá doená su órdennan na voz abao ; e dos bandídonan a salí, i algún minuto después pata di heroe di nan cabai tabata resoná riba e puente. Caba e oficial a largá poné warda, i e sobrá dje hómbernan, cada un a bai buscá su cabanja. Nan a senjalá e Cafre un cabanja bashí pa él pasá nochi. Algún ora a trascurrí, i nada no a bin interrumpí e silencio profundo ; bo no tabata tendé sino pásonan regular dje centinélanan riba parapeto. Di repente, sin embargo, tiro sordo di un pistol a resoná, i únicamente algún momento después pata di un cabai a bin borotá e anochi. Flebboe koe no cerá su wowo, a boelá salí di su cabanja ; ya toer e bandídonan a lamantá i coerí subí e parapeto ; e Cafre ta siguí nan. Den luz pálida di luna bo ta mira un ginete ta bini, rienda suelta i persiguí di hopi homber armá na cabai. E bandido a jega na e puente, él ta saltá fo di su cabai, koe él ta largá bai pa su cuenta, i él ta boelá pasá e tabla smal, gritando, na mes tempoe, su companjeronan den e fortaleza, — "¡ e colónonan ta biní ! ¡ Hací liher — kibrá e puente ! " Como hende desesperado e bandídonan ta salí pa kibrá e tabla koe ta uni e puente coe e baranca. Ma e agresornan ta acercando na galopi ; nan a yegá cantoe di agua ; ma atá e puente liger koe nan mester pasá riba pa bai na e isla, ta bashá den e río. En vano e perseguidornan ta tratá di piscá e puente koe te ainda a keda pegá na e banda aki ; e bandídonan ta rompé un fuego mortífero riba e colónan atrevido ; nan mester retirá, i bien pronto e corriente fuerte a desbaratá e tábla- i balkinan i lastrá e puente hibá bai coe un rapidez vertiginosa. E bandídonan ta aplaudí ; nan no ta más koe diez homber, ma ta más koe suficiente pa defendé nan fortaleza. Tom, un dje dosnan, koe a salí pa bai buscá nobo, ta contá koe na algún milja di distancia, él i su companjero a mirá un candela i nan a camná ta yega cerca coe toer circunspección. Ma como nan no a mirá ningún hende cerca e candela, nan a hayá más ánimo, i nan a aproximéle ainda más ; "e ora ayí," Tom ta continuá, "cincoe homber na cabai a boelá salí di repente fo di mondi i sintá nos tras ; ma nos tabatin un bon distancia nan dilanti. Sin embargo, bien pronto nos kier tendé nan masjá cerca nos tras ; nos a resolvé di doblá den un otro camino pa regresá aki ; asina nos a hací i ya nos tabata mirando luz di nos forti, ora un tiroe di pistol a toembá cabai di Horrig. Si esai tabata su desgracia, tabata mi fortuna, pa motivo koe su caída a detené e perseguidornan i hací koe mi a scapá yegá akí."

— "¿ Nan ta cincoe noemá, bo dici, Tom ?" nan a puntréle.

— " Esai ta e vanguardia ; toer e colónonan, reforzá pa un companjia di polis ta sintá nos tras."

— "¿ I Tall William ? ¡ Sigur él també ta prisionero ! podiser ya morto. Ta bon, nos lo moestrá koe nos ta digno di un tal gefe. Más di un di nan lo lorá abao den nan sanger, promer nan apoderá nan dje isla aki. ¿Boso toer ta di acuerdo coe mi ?" van der Bilt ta puntrá.

— "¡ Nos toer ! ¡ Nos ta preferá di bringá moerí koe di entregá ! ¡ Largá nan bini !" nan toer a gritá pareuw. Pa confirmá nan palabra, un pa un dje bandídonan a doená otro manoe, i caba nan a bai ocupá e puesto koe van der Bilt a senjalá nan.

Flebboe a tendé cada un pia di palabra ; ya él tabata alegrá su mes den su corazón di ta bai bolbé mirá su amigo i él a resolvé di keda den su cabanja, sperando e momento pa él salvá Alice. Lastrando bai, él a ripará luz den e cabanja un banda dj'es un di dj'éle ; ventana tabata habrí i entre e cortínanan delegá él a mirá sombra di un muger. Awor él mester convencé su mes si tabata Alice. El a tirá un manoe yen di santoe contra e rámpinan di glas ; na movimiento repentina dje sombrá, él a mirá com e muger a spantá, i awor a presentá un segunda sombra, visiblemente di un muger hoben també ; caba e cortina a hizá riba i un cara oscura a primi contra e glas pa él mirá p'afó. Tabata Unita, i ora un voz dulce a puntréle si él ta observá algo, e ora ayí, Flebboe no a dudá más. Alice tabata ayí dén.

Flebboe a bolbé na su cabanja ; momento di obrá a yegá. Den su cabanja él a mirá un cabuya largoe i duroe ; él a cogèle i coe n'éle él coeri bai na

kon hij zich met de kleinen bezighouden en zij haalden hem doorgaans uit zijn studeervertrek, wanneer het etenstijd was.

Een groot liefhebber was de maarschalk ook van het whistspel, waarmee hij te Creisau gewoonlijk de avonden met zijne huisgenooten doorbracht. Zelden werden zij door bezoek hierin verhinderd. Hield de grijze veldheer ervan bloedverwanten en goede kennissen te zijnent te zien, hij had een afkeer van partijen. Hij was er de man niet naar door allerlei gebabbel den tijd te verdrijven en de schuwe eerbied, waarmede personen, die hij slechts van verre kende, hem behandelden, was hem onaangenaam. Noode mengde hij zich dan ook in dergelijke gezelschappen en was blij, wanneer alles afgeloopen was of hij zich kon zetten aan de whisttafel. Werd het hem te midden zijner gasten te warm, dan gaf hij in 't geheim een bediende last de rijtuigen der aanwezigen te doen voorkomen en die werden dan op een ongewoon vroeg uur aangekondigd. Natuurlijk werd dit teeken door een ieder begrepen.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

In de *Curaçaosche Courant* van gisteren komt onderstaande oproeping voor, die wij, ook al hadden de onderteekenaars het niet verzocht, gaarne overnemen. Al wat tot verheerlijking kan strekken van den grooten nieuwe-wereld-ontdekker, die voor duizenden het licht der christelijke beschaving deed opgaan, zal bij ons al de ondersteuning vinden, die wij kunnen bijbrengen. En hier herhalen wij, wat wij reeds vroeger gewenscht hebben: Moge Curaçao niet slechts naar buiten, maar ook in ons midden blijken geven van haar deelneming in het vierde eeuwfeest van Christophorus Columbus.

WORLDS COLUMBIAN EXPOSITION

CHICAGO 1893.

De tijd nadert, waarop de zaken, welke men van Curaçao naar deze Wereldtentoonstelling wenscht te zenden, verzameld moeten worden.

De Commissie met deze aangelegenheid belast, roept daarom de belangstelling en de welwillende medewerking in van de ingezetenen der kolonie, tot het *vervaardigen, leveren, verschaffen* of *zelfs ter leen geven* van voorwerpen van kunst en nijverheid of verzamelingen van voortbrengselen der natuur.

Moge het niet veel zijn, wat Curaçao kan opleveren in vergelijking met andere meer door de natuur bevoorrechte landen, toch kan men met goeden en vasten wil veel doen, en kan het tentoongestelde strekken om de kolonie in het buitenland meer bekend te maken en alzoo ten algemeene nutte dienen.

Daar er eene afzonderlijke afdeeling voor *dameshandwerken* op de tentoonstelling wordt gereed gemaakt, doet de Commissie ook een beroep op het *Schoone Geslacht* om door fraaie en nuttige handwerken, zoo als men die bij uitnemendheid op Curaçao weet te maken, de waarde der intezenden verzameling te verhoogen.

Tijd en plaats der inlevering zullen later worden bekend gemaakt, terwijl alle inlichtingen volgaarne door de leden der Commissie zullen worden gegeven.

De Commissie verzoekt beleefdelijk Heeren Redacteurs van de alhier verschijnende nieuwsbladen deze oproeping in hunne bladen te willen overnemen.

Curaçao 20 Juni 1892.

Namens de Commissie voornoemd,

J. H. R. BEAUJON.
President.

Mr. EDUARD I. VAN LIER,
Secretaris.

Bij gouvernements-beschikking dd. 22 dezer N°. 382 is de heer Dr. J. A. Evertsz, gedurende de afwezigheid met verlof van den heer Dr. J. C. Nieuwstraten, belast met de waarneming der functiën van Quarantaine-Geneesheer, tevens Directeur van de Quarantaine-inrichting alhier.

Aan huurders van loketten van brieven en andere stukken op het Postkantoor wordt hierbij bekend gemaakt, dat de huurpenningen over het 3e. kwartaal 1892 tot op den 10 Juli a. s. op dat kantoor zullen worden ontvangen.

Bij niet voldoening van den huurprijs tot op den 10n. dag van het nieuwe kwartaal zal de huur als vervallen beschouwd, en over het onbetaalde loket door voormeld kantoor ten behoeve van anderen beschikt worden.

Lijst van brieven, welke onbestelbaar zijn bevonden:

Rev. J. H. M. Chumaceiro, Jan den Daas, Miguel Mattes, H. G. Trowbridge, Knook & Co., Angelista Mont, pl. Knip.

NEDERLAND.

De Nederlandsche Koninginnen zouden maandag-avond 30 Mei in het fraai gelegen Wildpark-station, bij Potsdam, aankomen, en door de Keizerlijke Familie, vergezeld van haren hofstoet in groot gala, worden ontvangen. Denzelfden avond heeft in het zg. nieuwe paleis te Potsdam, vroeger het paleis Friedrichskron, waar Frederik III verblijf heeft gehouden, een vertrouwlijk familie-diner plaats. Den volgenden dag, dinsdag, rijden de Koninginnen eerst naar het Stadtschloss te Berlijn, en van daar gaat de Koningin-regentes Emma, door den Keizer en de Keizerin vergezeld, naar het Tempelhofer-Feld bij Berlijn, ter bijwoning van de eerste groote voorjaarsparade van dit jaar. Na deze vertooning wordt in het Stadtschloss gedejeuneerd. 's Middags tegen 5 uur rijden de Hooge Bezoeksters met de Keizerlijke Familie naar Potsdam terug, waar een groot gala-diner in het nieuwe paleis gegeven wordt, 's avonds gevolgd door eene groote militaire Taptoe, waar alle garde-regimenten aan deelnemen.

Den volgenden dag, woensdag tegen 11 uur, heeft op de Bornstedeter-vlakte, bij Potsdam, andermaal eene parade plaats, ditmaal bepaaldelijk ter eere van de Nederlandsche Gasten. In het Stadtschlosse te Potsdam, wordt daarna gedejeuneerd en 's middags heeft in het mooi gelegen slot Glienicke, bij Potsdam, een gala-diner plaats, dat prins Friedrich Leopold, broeder van wijlen prinses Hendrik der Nederlanden, de Nederlandsche Vorstinnen aanbiedt. Donderdag vertrekken de Hooge Bezoeksters weder naar Nederland. Kort vóór de komst der Nederlandsche Koninginnen, komt ook de Hertogin van Edinburgh met hare twee oudste dochters te Potsdam aan. De vereeniging, „Nederland en Oranje" te Berlijn, laat een kunstig adres vervaardigen, om dit den Vorstinnen door het bestuur te doen aanbieden.

— Naar men verzekert, zal H. K. H. de Groothertogin van Saksen aan Hare Majesteiten de Koninginnen, tijdens H. Dr. verblijf op Soestdijk, een bezoek brengen. H. K. H. wordt daarna ook voor eenige dagen te s' Hage verwacht.

— De minster van Marine heeft het voornemen de mortieren van 12 cM. uit de bewapening Hr. Ms. oorlogsschepen te doen vervallen en daarvoor aan schepen, bestemd voor buitenlandschen dienst, in plaats te verstrekken getrokken achterlaadmortieren van 7,5 cM.

— Onlangs liep op de werf *De nachtegaal* van den heer Jan F. Meursing met goed gevolg van stapel het lichtschip, gebouwd voor rekening van het departement van marine.

Zooals men weet, worden deze lichtschepen ter beveiliging der scheepvaart zoowel bij dag als bij nacht op eene bepaalde plaats naar gelang van het vaarwater op een grooten afstand van de kusten in zee gelegd aan een zwaar anker, waaraan zij moeten blijven liggen, ook zelfs gedurende de hevigste stormen. Het is dus te begrijpen, dat zulk een schip van zeer sterke samenstelling moet zijn en zoodanig ingericht, dat het voor een geruimen tijd kan geapproviandeerd worden. Verder moet het de noodige brandstoffen enz. kunnen bevatten om de machines en toestellen gedurende een geruimen tijd aan den gang te kunnen houden, daar het geen zeldzaamheid is, dat de gemeenschap met den wal gedurende een aantal weken verbroken is.

De afmetingen van het vaartuig zijn ongeveer als volgt: lengte 31 M., wijdte 6,60 M., holte 365 M.

Het binnenst samenstel van het schip is vervaardigd geheel van ijzer, waarover twee houten huiden zijn aangebracht, de eerste van teakhout en de tweede van Pitch Pine, voorzien van eene zinken dubbeling. De De kiel en stevens zijn eveneens van teak-hout vervaardigd, terwijl het vaartuig bovendien is voorzien van een paar zware teakhouten kimkielen, ten einde het slingeren zooveel mogelijk te verhelpen. Op het dek, dat ook al van teakhout is vervaardigd, staat midscheeps een groot dekhuis, waarin de lantaarn wordt geplaatst, aan den zich daarin bevindenden mast. Voor op het dek, dat van een ijzeren huif voorzien is, staat een ankerspil welke behalve met de hand, ook bewogen kan worden door middel van eene zich daaraan bevindende machine gedreven door saamgeperste lucht.

BUITENLAND.

Rome. — Z. H. Paus Leo XIII heeft afwijzend beschikt op het verzoek van in Amerika gevestigde Duitschers, Italianen en Belgen, om daar voor de verschillende nationaliteiten afzonderlijke Bisschoppen of ten minste eigen Vicarissen-Generaal te benoemen.

— Bij gelegenheid der gouden bruiloft van den Koning en de Koningin van Denemarken, zal Z. H. de Paus aan de Souvereinen een eigenhandig schrijven zenden.

— Bij decreet van de H. Congregatie der Propaganda, is het grondgebied van Togo van de prefectuur van Dahomey los gemaakt en tot eene zelfstandige Apost. prefectuur verheven. Deze nieuwe Prefectuur is toevertrouwd aan de missionarissen van het missiehuis te Steyl. Zij heeft voor grenzen die van het Duitsche protectoraat van Togoland.

— Te Sezzè, in de provincie Allessandria, is door het gemeentebestuur een gedenkteeken onthuld ter eere van den grooten Paus, den H. Pius V, wiens moeder uit Sezzè geboortig was.

Pius V was niet alleen een groot geleerde en heilige; hij was ook de bevrijder van Europa, dat hij tegen de overheersching der Muselmannen behoedde, door het de overwinning van Lepanto, in 1571, te bezorgen.

Italie. — De Kamers kwamen woensdag 25 Mei bijeen. De ministerieele verklaring werd hevig aangevallen. Indien de zitting langer had geduurd, zou het Kabinet reeds gevallen zijn.

Frankrijk. — De minister van Justitie, Ricard heeft vrijdag 18 Mei, in de Kamer het wetsontwerp tot strafbaar-stelling van opwekkingen tot misdaad en moord in dagbladen uiteen gezet. Zijne toelichting kwam hierop neêr, dat zoodanige opwekkingen door het openbaar gezag met meer strengheid vervolgd moeten worden, als bedreigende de veiligheid van den Staat. De strafbe-

---

fin dje isla; aki e baranca koe ta sali perpendicularmente fô di den rio, tin un elevación di trinta pia; aki no tabatin centinela, pasobra sin traición, sin ayudo di trapi ó cabuya lo tabata imposible di subi e baranca, maské mes esai no tabata impracticable pa e gólpinan di lamar. Flebboe a mará un punta dje cabuya duroe na un baranca saliente i n'éle él a largá su curpa vier bahá den agua. Pa un momento e ólanan a lastréle, ma bien pronto e Cafre, landadó manera pisca, a atravesá e rio á forza di brazo. Liger él aganá tera i él a apresuréle bai na e candela koe e colónonan a cendé. El a hayá Rogers, Gordon i capitán Akres sintá rondó di dj'éle. Coe alegria nan a ricibí e Cafre; den dos palabra él a participá nan, obheto di su venida. Ora él a bisa koe no ta ni mei ora, koe él a mirá Alice bon di salud, e tata anciano a halzá su wowo na cieloe gradicí bon Dios, i Gordon a cogé manoe di su amigoe primí.

Dj'ayí él a yamá e capitán di polisnan un banda i poco poco él a comunikéle su plan. "Lo socedé, gefe," Akres dicí; "mi lo ta di promer koe lo sigui bo." El a drai cerca su polisnan, ketoe pará rondó dj'éle I él a partici pá nan kiko tin di haci. Diez homber, él dici, él tin mester, ma nan toer a declará nan dispuesto di siguiéle: Gordon també a bini acerca i él a persistí pa él ta di partida. Poco momento despues, diez tres homber resuelto, toer bon landadó, ta pará cantoe di agua. Nan a kitá nan panja dj'ariba i nan zapatoe; nan a lorá nan pistol den nan manta impermeable, mará na nan barica, i nan punjá scherpi hincá na nan cintura. Un pa un a bahá na agua landá, sin ningún estorbo, bai na e isla. Flebboe ta na nan cabez i ya él ta haltoe ta subi na e cabuya. Akres coe su diez dos homber, bao di nan Gordon, ta sigi su tras. Favorecé pa oscuridad nan toer ta bien pronto riba e isla. Gordon ta deseá di bai inmediatamente cerca Alice; ma Akres no kier tendé asina cos; un ataque den dj'onchi lo trecé inevitablemente un combate, i ya awé, él ta soponé bastante sangre a dramá caba. Nan mester scondé nan curpa tras dje cabánjanan ó den un cueva ú otra te di dia amanecé; e ora ayí sí, nan lo por atacá coe bon éxito. Gordon tabata obligá di reconocé sabiduría di argumentonan di Akres; él a sometéle, ma su corazón a kedá atormentá di deseo impaciente pa mirá e obheto di su amor, i a costá Flebboe masjá trabao pa tranquilizá espiritu di su amigoe. E anochi a parcé infinitamente largoe, hasta pa esnan koe no tabata bao di influho di tal pasión, ma porfin aurora a coeminsá despuntá na Oriente.

Apenas crepúsculo di mainta tabata permití di distinguí obhétonan, koe e colóno–i e soldánan, estacioná na cantoe di agua, á coeminsá tirá riba e isla. E bandidónan tabata contestá valerosamenta; creyendo nan mes sigur di no por ser atacá tras di lomba, nan a fihá toer nan atención riba e enemigoe nan delanti. Ya sanger ta corré di mucha herida; tantoe cerca e sitiadornan, como cerca e sitiádonan, diferente víctima a caí; ma di toer dos banda tiroe ta sigui. Awor a jega momentoe pa e diez tresnan scondi. Mas duroe koe e hoerá retumbante dje Europeónan, grito agudo di guerra di Flebboe ta resoná, mientras nan ta atacá e bandidonan pa tras. Cada un a elegí un homber; carabinonan a enmudecé, i a resultá un lucha furiosa.—"¡ La Rosa Blanca ! ¡ bai, mi roeman !" Flebboe a gritá su amigo, i Gordon a coerí ne cabanja, camina Alice, e idolatrada di su corazón, tabata cerá; van der Bilt, sin embargo, a yegá ayí promer coe n'éle. Na promer grito dje diez tresnan, e oficial a comprendé koe toer cos tabata perdí; él kie a saboreá á lo menos venganza i p'esai él a apresuréle bai na e prisión di Alice. El a cogé e seniorita, mortalmente asustá, na su cabei largoe i él kier á lastréle sacá fô pa porta dj'atras; su intento vergonzoso tabata di hiba e moza riba e baranca haltoe i dj'ayí largéle caí den e profundidad hirviente.

Alice no a haci resistencia; él a entregá su mes den manoe di El Senjor i coe resignación él a sometéle na su suerte. Ja van der Bilt a habrí e porta dj' atras, ora porta dj' adelanti a boelá habrí i Gordon a drentá fô di su rosea. Coe furia él a atacá e bandido i él a rancá e senjorita, temblando di miedo, fô di dj'éle. Pa un momento noemá, van der Bilt a keda desconcertá, ma reponiendo su mes inmediatamente, él a halá su punjal afó i él a hiza su braza ariba pa atravesá pecho di Alice, Gordon a boelá meimei di nan dos, afin di protegé, coe su mes curpa, vida preciosa di su adorada "Rosa Blanca," i él a pusjá e bandido te na porta koe den lucha a dal cerrá. Ma susto, inquietud pa e idolatrada di su corazón, desmayá den su braza, a impedí movimientonan di Gordon, i atrobé e

dreiging in het wetsontwerp is van 2 maanden tot 2 jaren gevangenis. De uiteenzetting van den minister had plaats onder hevig rumoer en te midden van aanhoudende onderbrekingen. In het algemeen vindt het wetsontwerp weinig bijval in de kamer.

— In de Kamer heeft de werkman-afgevaardigde Lavie aan de regeering ophelderingen gevraagd omtrent de arrestatiën in massa, die in het laatst van April te Parijs hebben plaats gevonden, en sedert in de meeste gevallen weêr door vrijlating zijn gevolgd. In antwoord hierop is door de minister-president, Loubet, verklaard, dat het doel dezer aanhoudingen geenszins was geweest, betoogingen op 1 Mei te beletten; maar daarmede maatregelen werden bedoeld tegen eene bepaalde samenzwering. Met 471 tegen 30 stemmen heeft de Kamer deze verklaring en de houding der Regeering goedgekeurd.

— De senaat heeft bij 1ste. lezing het ontwerp, betreffende het vormen van een koloniaal leger, goedgekeurd.

— De voornaamste getuige à charge, Chaumentin genaamd, in de zaak, die door de rechtbank te St. Etienne tegen Ravachol word behandeld, is door de anarchisten ter dood veroordeeld. Nacht en dag wordt zijne woning bewaakt, en wanneer hij naar het gerechtshof gaat, om met Ravachol geconfronteerd te worden, is hij door agenten in burgerkleeding omringd. In St. Etienne heerscht groote spanning. Ieder individu, dat er een weinig verdacht uitziet, wordt geärresteerd, en in bewaring gehouden, tot hij zijn identiteit heeft kunnen bewijzen. Dresch, de Commissaris van Politie, die Ravachol geärresteerd heeft, ontvangt onophoudelijk de gruwelijkste bedreigingen. Men heeft hem zelfs geschreven, dat zijn geheele politie-bureau in de lucht zal springen: „'t is een moeilijk werk, stond er bij, maar wij hebben er een meê belast, die nog stoutmoediger is dan Ravachol. Wij hebben de eer u te groeten, in afwachting uwer begrafenis." Dresch heeft zijn gezin buiten de stad gezonden, eet in verschilleden restaurants, en slaapt elken nacht in een ander hôtel.

— De verkiezing van Wilson tot maire van Loches wordt druk besproken. Cuneo d'Ornano zal deze verkiezing in de Kamer aanvallen, omdat er, volgens *Le Jour*, omkooperij bij plaats heeft gehad. Hij zal toepassing eischen van de wet op de omkoopers en de omgekochten. Aan den anderen kant is, volgens *La Patrie*, de perfect van Indres en Loire uitgenoodigd, het gemeentelijk beheer van den nieuwen Maire van Loches nauwkeurig te surveilleeren.

— Koning Oscar van Zweden maakt in de laatste dagen een reis door Frankrijk. Het zweedsche Vorstenhuis is het eenige, dat overgebleven is van het Napoleonistische heldendicht. Koning Oscar kan in het Zuiden des lands nog vele nabestaande van zijne familie vinden die denzelfden naam van Bernadotte dragen. Is er iets zonderlingers dan de geschiedenis van dien burgerknaap, geboren in een stadje aan den voet der Pyreneën, die op zeventienjarigen leeftijd, onder de oude monarchie dienst neemt als soldaat in het Fransche leger, en zijne dagen eindigt als Koning van Zweden, waar zijne afstammelingen huwen met koningsdochters, en het regeerend stamhuis vormen?

Duitschland. — Het jonge Duitschland heeft eene oude instelling van het oude Duitschland afgegeschaft. Het wemelde vroeger in Duitschland van onafhankelijke kleine Vorsten en heerschers. Napoleon I wilde ze niet erkennen; maar toen het Weener tractaat gesloten werd, kon men de handeling van Napoleon niet goedkeuren, en toch wist men geen raad met die overblijfselen van het Romeinsche Rijk. Het was onmogelijk die heeren de souvereine rechten terug te geven. In plaats daarvan gaf men hun en hunnen erfgenamen vrijdom van belastingen in de verschillende Staten. Men beschouwde hen als een afzonderlijken stand, een „Unmittelbare Reichsstandschaft."—In 1866 werd het aantal der geprivilegiëerden vergroot, en bij de invoering der inkomsten-belasting begreep men, dat er een einde moest komen aan dat voorrecht. De Pruisische regeering stelde daarom dit jaar voor, hun privilegie te ontnemen; maar als vergoeding eene som te schenken van 13½ maal het bedrag der belasting, van welke tot nu toe vrijgesteld werden.—De radicalen wilden van geene vergoeding hooren. Het Rijk ontneme hun eenvoudig wat hun en hunnen kinderen gegeven is. De liberalen vonden dit onrechtvaaardig, en waren dus voor de compensatie. De conservatieven ontkenden het recht der Regeering, om verandering in den toestand te brengen. — Met groote meerderheid heeft de Landdag nu de beide uiterste partijen in het ongelijk gesteld en het wetsvoorstel der Regeering aangenomen.

— Naar de *Post* tegenover alle andere berichten verzekert, ligt toch eene verdere omvangrijke vermeerdering van het duitsche leger in de voornemens. Het cijfer der jaarlijksche recruteering zal in overeenstemming met het stijgende cijfer der bevolking worden verhoogd en een 2jarige (in plaats van een 3jarige, zooals tot hiertoe) dienstplicht — behalve voor de bereden wapens — worden ingevoerd. Wetsvoorstellen van die strekking zouden reeds in bewerking zijn.

— Men zal zich het proces wegens soldaten-mishandeling herinneren tegen kapt. Lauenstein van het Wurtemburgsche dragonder-regiment te Ulm, dat als „afransel-regiment" bekend staat. Deze zaak heeft een nasleep gehad. De kaptein werd eerst vervolgd, nadat de minister van oorlog er feitelijk door de openbare meening toe gedwongen was. In den Rijksdag werd hierop aanmerking gemaakt, en onmiddellijk daarna werd de minister, generaal Steinheil, tot bijzondere audiëntie bij zijn Koning ontboden, die van al het voorgevallene onkundig scheen gehouden te zijn. De minister heeft nu zijn ontslag genomen, wegens „gezondheids redenen," en is vervangen door generaal Schott van Schottenstein.

— In de maand Maart zijn niet minder dan 24 zelfmoorden in het leger voorgekomen. De *Germania* ziet verband tusschen dit cijfer en het aantal gevallen van soldatenmishandeling, en wijst er met verontwaardiging op, dat de hiertegen toegepaste straffen veel te laag zijn. Als een burger 35 personen lichamelijk letsel toebracht, hoeveel straf zou hij dan krijgen?.... De Beiersche luitenant, die dezer dagen door den krijgsraad te Wurtzburg, wegens het mishandelen van 35 soldaten werd veroordeeld, kreeg slechts 4 maanden vestingstraf.

— In eene groote vergadering van Katholieken, woonachtig te Berlijn, is, met algemeene stemmen, een besluit genomen, waarin zij hun diep leedwezen uitspreken over het lot van het schoolwets-ontwerp, en tevens verklaren vast te houden aan de volgende beginselen: 1°. Eene in hare leiding en werkzaamheid inderdaad vrije Kerk, inzonderheid ook bevrijding van de werkzaamheid der religieuze Orden uit de daaromtrent nog bestaande beperkingen, en voorts toelating van alle kloosterorden: 2°. Vrijheid van Onderwijs, en ten opzichte der scholen, die uit openbare middelen worden onderhouden, eene wettelijke regeling, die zoowel aan de eischen van Kerk en ouders als aan die van Staat en gemeente voldoet: derhalve ook confessioneel is en waarborg oplevert voor een echt kerkelijk godsdienst-onderwijs en den noodigen invloed der Kerk op het onderwijs der kinderen; 3°. Volledige gelijkstelling in rechten voor de katholieken op eik gebied des openbaren levens.

Engeland. — Bij eene tweede lezing heeft het Lagerhuis, met 339 tegen 247 stemmen, de voordracht, tot tegeling van het plaatselijk zelfbestuur in Ierland, goedgekeurd, en beslist over het voorstel Cameron, tot afschaffing der Staatskerk in Schotland. De hiertoe strekkende motie werd, met 265 tot 209 stemmen, verworpen.

— Een orkaan heeft het eiland Mauritius op 29 April geteisterd. De van Port Louis, bevattende het koninklijk college, 24 kerken en kapellen en vele suikerfabrieken, is geheel vernield. Er waren in de stad 300, op het eiland 600 dooden en ruim 1000 gekwetsten. De oogst is voor de helft verwoest, en de schade aan eigendommen is ontzettend. Gevaar voor hongersnood bestaat er niet, maar wel is er dringend geldelijke onderstand noodig voor de duizenden behoeftigen.

Belgie. — Zondag 22 Mei hebben de verkiezingen plaats gehad tot vernieuwing van de helft der Provinciale Staten. De uitslag is, dat de katholieken de meerderheid behouden in 6, de liberalen in 3 provinciën, evenals voor de verkiezingen. Overal heerschte rust, behalve te Leuven, waar, bij het voorbijtrekken van een stoet, tusschen de Katholieke studenten en socialisten gevochten werd. Van de katholieke Clubgebouwen en meerdere koffiehuizen werden de glazen verbrijzeld. De procureur des Konings, Van der Hove, werd aangevallen verwond.

— Aan het Ministerie van Justitie is een wetsontwerp voorbereid, tot wijziging van de inrichting der Politie in het geheele land. Het plan zou wezen, de politie geheel onder het gezag van het Ministerie te stellen.

Spanje. — De senaat heeft, met 143 tegen 40 stemmen, de verhooging der spoorweg-tarieven met 12 pCt. goedgekeurd.

— Van een dynamiet-aanslag in open zee wordt melding gemaakt. Het in de haven van Coruna binnengekomen stoomschip „Koningin Christina," is onderweg bijna in de lucht gevlogen. Vier passagiers, die reeds dadelijk verdacht waren, en daarom goed in het oog werden gehouden, trachtten eene dynamietbom, in den ketel der machine te brengen, nadat zij vooraf eene reddingsboot zeeklaar hadden gemaakt, om daarmede een zeilschip, dat juist in de nabijheid was, te kunnen bereiken. Gelukkig werden de misdadigers op heeter daad betrapt en in boeien geslagen; zij werden van Coruna geketend naar de gevangenis Santander gebracht, waar hun vonnis zal worden geveld.

— De kleine koning Alfonso XIII is Dinsdag 17 Mei, zes jaar geworden. Hij is in de laatste zes maanden sterk gegroeid, en hoewel hij tenger gebouwd is, was hij in den laatsten tijd zeer gezond. Hij gelijkt sprekend op zijn vader en heeft een sterk Bourbonsche type.

Spelen in dé open lucht beoefent hij met groot genoegen, maar tevens is hij zeer weetgierig en hij leest vlug. Hij spreekt reeds vloeiend Fransch en Duitsch, behalve zijne moedertaal, en leert nu Engelsch.

Denemarken. — Woensdagvoormiddag 25 Mei ontving de Koning een aantal deputatiën, die geschenken en fondsen ter gelegenheid van het Gouden Huwelijksfeest aanboden. Daaronder een gala-rijtuig van handswerklieden, een gouden krans van 80,000 schoolkinderen, eene klok, enz. Ten 1 ure werden de vertegenwoordigers van de Duitsche en Oostenrijksche Keizers, enz. door den Koning ontvangen.

bandido a hizá su braza ariba pa clavá su heroe den pecho dje capitán inglés, ora un figura oscura a drentá entre él i e punjal. Tabata Flebboe; den su pecho fiel, él a recibí e golpi mortal, koe tabata destiná pa su amigo. Ma, aunké mortalmente heridá, ainda a kedéle forza suficiente pa tirá su enemigo un golpi di su assegaai; e arma liger a borá drentéle i .... van der Bilt a caí morto.

Alice ta salvá, ma e Cafre fiel mester moerí. "La Rosa Blanca" a arrodiljá un banda di dj' éle i él ta sostené cabez dje moribundo, koe a fihá su wówonan kibrá riba su amigo blancoe. Gordon a cogé e mánoenan ya tieso dje Cafre primí.

— "Boso no yorá; Flebboe ta feliz pasobra él ta moeri pa su amigo," e Cafre dici poco poco. "Gran Espíritu a scuchá oración di Flebboe, ora él a pidiéle di concedéle e gracia di repará su falta. Adios, amigo Gordon, koe bo ser feliz coe la "Rosa Blanca;" Flebboe ta bai den e jardinnan dichoso, camina Sandilla ta speréle."

Un scuma sangrienta a tapá lipnan dje moribundo, i un corriente di sangre tabata coeri di su herida; tabata sangre di corazón dje noble Cafre, i coe n' éle su vida tabata extinguiendo. Ainda un bê más él a habri wowo mirá su ámigonan amorosamente: "hasta la vista" su lipnan palido a proferí i su wówonan a cerrá. Ora Gordon a largá cabez di su amigo reposá contra su pecho, pasobra Alice, yorando, no tabatin forza más pa sostenéle — e ora ayí alma dje guerrero a boelá bai coe un suspiro dulce—¡ Gran Espíritu a yamá Flebboe bin toemá posesión dje jardínnan dichoso!

Coe morto di Flebboe, nos kier tirá un velo riba e escena lúgubre, koe e isla dje bandido tabata presentá. Ma nos no kier concluí nos relato coe un acontecimiento triste. P'esai anto nos ta participá nos lector indulgente, koe senjor Rogers, koe e bandídonan a destruí su habitación a bai "King Williamstown" i ayi matrimonio di Gordon i Alice a ser celebrá algun luna después. Tan pronto nan a bolbé fabricá e cas bieuw, nan a bai establecé nan atrobé na Cafreria. Recuerdo dje noble Amakoze a keda biboe den nan corazón, i jioenan di Alice Rogers i Otto Gordon a sinjá stimá i respetá nomber dje amigo di nan tata i mama.

Fin.

razonamiento que pueda el hombre hacerse á sí mismo. Trátese de ver qué semejanza existe entre ambos casos.

Dice el que suscribe lo siguiente : "Hasta el mes de Agosto de 1885 me encontré fuerte y saludable pero en dicha época empecé á sentirme cansado, triste y pesado, con cierta sensación de languidez y vértigo como si fuese á caerme de un momento á otro. Jamás pude imaginarme lo que estaba á punto de sobrevenirme. Mi paladar era malo, como también mi aliento y la boca se me llenaba con frecuencia de cierta sustancia viscosa y ofensiva. Mi apetito era poco, después de comer sufría mucho dolor, y el flato se apoderaba de mí. Me sentía dolores en el estómago y todas las mañanas padecía náuseas y vomitaba mucha flema.

"Me sentía además un dolor como el que produjera un cuchillo al herirme entro los omoplatos y aun más abajo sobre los riñones. Hallándome trabajando, cinco minutos bastaban para cansarme y en tal caso me veia obligado á tenerme de pie y reposarme así.

"Seguí, sin embargo, trabajando p r algún tiempo como mejor pude, pues tenía á mi mujer y á mi familia que dependian de mí, pero era esta para mi una tarea pesada y molesta, pues tan solo el inclinarme me hacía gritar de dolor. Después de algún tiempo me quedé tan débil que apenas podia arrastrarme de un lado al otro y por fin me ví precisado á dejar mis ocupaciones. Cuando me aventuraba á salir á la calle, solia sentirme tan vertiginoso que me veia obligado á pararme con frecuencia y descansar por temor de caerme. Tan mal me hallaba, que cualquiera me hubiera creido ebrio y á menudo me veia precisado á acudir á la farmacia y tomar alguna medicina que me pusiese en condición de llegar á casa. Probé curarme con yerbas y otras medicinas y me hice visitar por el médico, pero sin hallar mejora. Seguí arrastrando mi existencia en este estado de postración hasta el mes de Abril de 1890, cuando mi mujer trajo de la farmacia un almanaque en el que leí del caso de un guarda de tren, en Manchester que habia sido curado por la medicina llamada "Jarabe de la Madre Seigel," después de haberse visto desahuciado por los médicos. Escribí pues á dicho guarda y me contestó que, en efecto, le habia curado el citado jarabe, y que también á mi me haria bien.

"En vista de esto, compré una botella, y después de algunas tomas me sentí mejor, y habiendo seguido tomándolo, pronto se restableció mi salud y pude volver á mis ocupaciones, y desde entonces me encuentro bien.

"Cuando siento indicios de algún desarreglo en el estómago, varias tomas me restablecen de seguida.

"Quedo muy agradecido del inmenso beneficio que he conseguido, y deseo que otros enfermos lo sepan : pues si yo hubiese conocido desde principio el Jarabe de la Madre Seigel me hubiera ahorrado cuatro años de padecimientos. He vivido en Birkdale quince años, y si alguien desea dirigirse á mí, tendré mucho gusto en contestarle.

(Firma) "THOMAS SPERRIN.
"Colocador de Fogones.
"28, Stamford Road, Brickdale,
"Southport, Inglaterra."

Ahora bien, ¿dónde está la semejanza entre lo ocurrido al Sr. Sperrin y el ejemplo que hemos citado acerca del caballo ? Héla aquí : El caballo no cobra fuerza nueva alguna con la aplicación de las espuelas de su ginete, es sabido que nó, pero el dolor le estimula y escita su fuerza nerviosa de reserva, lo que, como consecuencia, produce el correspondiente grado de abatimiento. Así obra siempre la naturaleza. Esta no da nada gratis, todo ha de pagársele. Véase lo que dice el Sr. Sperrin en su relato, á saber : "Continué mis ocupaciones puesto que mi mujer y mi familia dependian de mi." Hé aquí su espuela. En su estado, de igual modo que en él de muchos de nosotros, era cuestión de trabajar ó perjudicar sus intereses, pero tuvo que pagar caro por trabajar cuando no se hallaba en condición de hacerle, viéndose obligado á abandonar sus quehaceres por completo, y nadie sabe cuál hubiera sido el desenlace, si el Jarabe de Seigel no hubiera llegado á tiempo oportuno. Quizás el desenlace hubiera sido el más funesto. Sea como fuere, esta medicina triunfante le salvó, y hoy se encuentra en condición de poder trabajar sin el estímulo de la espuela.

Dado caso que el lector padeciese también de indigestión y dispepsia, con sus consecuencias y síntomas penosos y alarmantes, ó si supiese de alguna otra persona que ce encontrase en este estado, podrá curarse él mismo, ó hacer la indicación á su amigo, á ese efecto.

Imprenta de la Libreria de A. BETHENCOURT É HIJOS, Curaçao